

ПИТЪР ХЕЛЪР

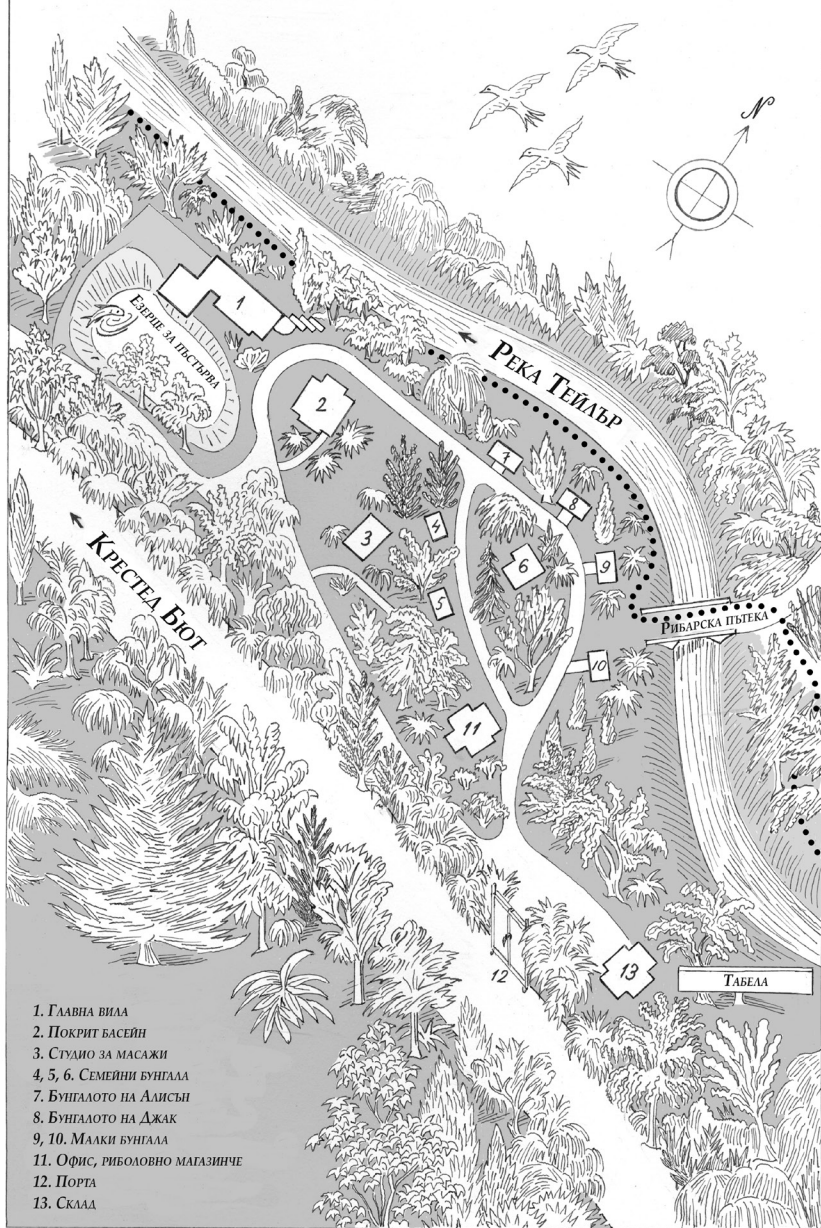
ИНСТРУКТОРЪТ

РОМАН

Превел от английски
БОЯН ДАМЯНОВ

ОБСИДИАН
СОФИЯ

КУРОРТЕН КОМПЛЕКС „КИНГФИШЪР“

1. Главна вила
2. Покрит басейн
3. Студио за масаж
- 4, 5, 6. Семейни бунгала
7. Бунгалото на Алис
8. Бунгалото на Джек
- 9, 10. Малики бунгала
11. Офис, риболовно магазинче
12. Порта
13. Склаа

Пролог

Настаниха го в бунгало до реката. В обрасъл с бор и смърч каньон със скално било и каменисти склонове, стъпили във водата.

Джак пусна раницата си на верандата. Беше прохладен следобед с високи облаци, влачещи дълги сенки през каньона. Огледа се. Бунгалото беше на ръба на стръмния бряг, в сянката на боровете; откъм реката долу долиташе приглушен шум, който поривите на вятъра отнасяха към дърветата. Реката беше всъщност буен ручей – от онези, по които той най-много си падаше: достатъчно тесен, за да метне камък на срещния бряг, и достатъчно плитък на места, за да го прегази.

Загледа се в ритъма на водата. Тя се плъзгаше стремглаво през левия завой, запенваше се до бяло в лабиринта от едри камъни и се вливаше в продълговат вир, осеян с гладки скали. Над вира минаваше мостче, от другата страна на което тръгваше рибарска пътека. Рай за лов на пъстърва.

Бунгалото беше спартански обзаведено. Върху тясната покрита веранда имаше купчина дърва за огрев и два ратанови люлеещи стола. Джак не се инте-

ресуваше особено какво има вътре; беше готов да се-ди на тази веранда и да гледа реката до края на живота си.

От 20 август нататък курортът „Кингфишър“ беше резервиран изцяло, или поне така му каза управителят. Щели да затворят на 31 октомври или когато пад-нел дебел сняг – зависело кое от двете ще дойде по-ра-но. Джак трябваше да придружава по един рибар или една семейна двойка на ден, не повече. Бутиков рибо-лов от най-висша класа. Двеста долара дневно плюс бакшишите и по един почивен ден на всеки десет, ос-вен ако не предпочиташе и тогава да работи. Добри пари. Вярно, по-малко, отколкото щеше да изкара, ако возеше туристи с лодка по Колорадо, но тук храната и нощувките бяха безплатни и...

– Две бири или два шота на вечер. След това Джи-ни ти реже квитанцията. Поощряваме нашите ин-структори по риболов да идват в бара преди вечеря и да си приказват с гостите, но няма нищо по-жалко от вечно пиян инструктор, не съм ли прав?

Това беше управителят, Кърт Дженсън, застанал на верандата, докато му подаваше картонче с кода за тежката порта от ковано желязо в началото на алеята за коли – две огромни украсени с гравирани изобра-жения на подскачащи пъстърви крила, които се от-местваха встрани с жално скърцане на ръждиви зъбни колела и дрънчене на тежки вериги.

– С него влизаш и излизаш.

– Трябва ми код и за излизане, така ли? – попита Джак.

Кърт беше отворил мрежата против комари и бута-ше с рамо вратата на бунгалото. Беше едър мъж, над метър и осемдесет, с каубойска шапка и вълнен елек. Посивял на слепоочията, със зачервени сини очи, наближаващ петдесет.

– Вратата заяжда – каза той. – Утре ще ти донеса шкурка да я загладиш.

– Няма нужда. Имам пила в пикапа, ще свърши ра-бота.

Ако Кърт бе чул отговора му, с нищо не го показа. Вече беше влязъл и оглеждаше оскъдната мебелировка на бунгалото от дървени трупи: два малки прозореца с дръпнати настрани пердета, привързани с шнур, в дъното барплот с мивка и два газови котлона; миниатюрна баня с душкабина и газов бойлер, който се включваше при завъртане на крана. Подово отопление и печка с дърва в ъгъла, по-скоро за атмосфера. Осветлението се състоеше от два аплика с тенекиени абажури във формата на мечка плюс настолна лампа върху нощното шкафче от грубо одялани дъски. На стената над малкото бюро до вратата беше термостатът на климатика. Уютно. Леглото беше персон и половина с две пъстри вълнени одеяла.

Перфектно.

Бунгалото беше доста тясно за двама. В задния джоб на джинсите си Джак имаше платнена маска и понечи да си я сложи, но Кърт махна с ръка и каза:

– Това няма да ти трябва тук. Пък и напруга гостите. Всъщност всички сме тествани, а вечер Джини мери температурата на посетителите в бара още с влизането. А и ти нямаш вид на човек, който си пада по големите компании, тъй че ще рискувам.

– Беше тръгнал да ми казваш за портата – каза Джак.

– Така ли?

– Да, защо се отваря с код? Отвътре, имам предвид.

– Защото, ако е с прост бутон, може да я отвори животното, например койот. Или паднал клон от дърво. Предишната се отваряше от само себе си, влизаха всякакви навлеци и отиваха на реката да ловят риба, докато не ги изгонехме, да им се не види.

– Не е живот това – каза Джак.

Ако в тона му имаше сарказъм, управителят не го забеляза.

Кърт приключи с огледа на стаята и въздъхна шумно.

– Няма да повярваш какви откачалки се навъртат наоколо. Местните наричат нашия участък от реката Милята на милиардерите. Тук тя е частна, а нагоре и надолу по течението е обществена собственост. Наоколо сме ние, хижа „Гейлър“ малко по-нататък и още един-два частни имота. Да бяха затворили целия каньон, та собствениците да си отдъхнат. Ще ти трябва кибрит за печката, а също и брадва да си нацепиш подпалки.

– Имам си – каза Джак.

Не спомена, че ранчото в Колорадо, което притежаваха двамата с баща му, също е между обществени речни участъци и досега никога не са имали проблеми.

– Е, добре. Ще ти помогна да си пренесеш багажа. Вечерята е в шест и трийсет. Ако дойдеш малко по-рано, ще се запознаеш с Коуди, другия инструктор. И с твоята клиентка от утре нататък. Казва се Алисън К.